

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 34, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1560](#) 19-10-2021

Medeplichtigheid aan opzettelijk telen van hennep door pand ter beschikking te stellen? (Voorwaardelijk) opzet op de hennepteelt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1419](#) 19-10-2021

Heeft hof voldoende beraadslaagd naar aanleiding van onderzoek ter terechtzitting als bedoeld in artikel 422 lid 2 Sv nu hof op die zitting door toenmalige raadsman van verdachte gevoerde verweren en ingenomen standpunten als niet gehandhaafd heeft beschouwd en (grotendeels) onbesproken heeft gelaten?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1559](#) 19-10-2021

Beklag na verbeurdverklaring van het beslagene. Moet het klaagschrift worden gezien als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv nu de verbeurdverklaring pas in de cassatiefase onherroepelijk is geworden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1564](#) 19-10-2021

Is sprake van medeplegen, nu verdachte niet de uitvoeringshandelingen heeft verricht die hij volgens het tevoren gemaakte plan zou plegen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1533](#) 19-10-2021

Herzieningsverzoek op basis van anonieme brief die kort gezegd inhoudt dat aanvrager zelden of nooit bij loods was waarin hennepkwekerij is aangetroffen en dus niet kon weten wat daar gebeurde.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1550](#) 19-10-2021

Herzieningsverzoek op basis van twee (na onherroepelijk worden van arrest opgemaakte) deskundigenrapporten omtrent persoon van aanvrager.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1565](#) 19-10-2021

Is dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig betekend op adres verdachte in Polen als bedoeld in artikel 588 lid 2 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1554](#) 19-10-2021

Beklag ex artikel 12 Sv over de niet-vervolging van (demissionair) minister-president en (demissionair) Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport voor beweerdelijk gepleegde ambtsmisdrijven als bedoeld in artikel 76 lid 1 RO.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1562](#) 19-10-2021

Middel over overschrijding redelijke termijn in feitelijke instanties.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1503](#) 12-10-2021

Overleggen van stukken in hoger beroep. Heeft het hof de overlegging van stukken door de raadsman terecht niet toegestaan?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1502](#) 12-10-2021

Bijzondere voorwaarde over de aanwezigheid van de verdachte in een ruimte met minderjarigen. Strijd met artikel 14c Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1415](#) 12-10-2021

Slagende bewijsklacht medeplegen diefstal iPhone, nu sprake was van een 'gelegenheidsdiefstal'.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1506](#) 12-10-2021

Is de dagvaarding rechtsgeldig betekend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1507](#) 12-10-2021

Is de valse Iraakse identiteitskaart een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1504](#) 12-10-2021

Beslag op panden in Amsterdam met aanzienlijke waarde. Klaagster (vennootschap) is eigenaar en wordt verdacht van witwassen en deelneming aan criminele organisatie. Beroep op onder andere strijd met proportionaliteit.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1418](#) 12-10-2021

Post-Keskin. Veroordeling mishandeling echtgenoot en zijn twee kinderen. Afwijzing verzoek horen twee minderjarige kinderen. Toereikende afwijzing?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1498](#) 12-10-2021

Profijtontneming, wederrechtelijk verkregen voordeel uit Opiumwetdelicten. Soortgelijke feiten. Uit de uitspraak moet blijken aan welke feiten en omstandigheden de rechter de voldoende aanwijzingen heeft ontleend dat betrokkene (een) ander(e) strafba(a)r(e) feit(en) ex artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1495](#) 12-10-2021

Heeft de zitting in het openbaar plaatsgevonden? Toepassing van artikel 83 RO.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1500](#) 12-10-2021

Middel over de schadevergoedingsmaatregel, nu het hof de benadeelde partij niet-ontvankelijk heeft verklaard en voor het overige heeft bevestigd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1491](#) 12-10-2021

Zijn salarisbetalingen op grond van een fictief dienstverband ten behoeve van de verkrijging van een hypotheek afkomstig uit valsheid in geschrift?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1494](#) 12-10-2021

Post-Keskin. Afwijzing van getuigenverzoeken toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1501](#) 12-10-2021

Nu de feiten in de onderliggende strafzaak zijn begaan na 1 juli 2011 mag de opgelegde ontnemingsmaatregel mede betrekking hebben op 'andere' strafbare feiten,

waarmtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de veroordeelde zijn begaan.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1490](#) 12-10-2021

Is dagvaarding in hoger beroep nietig nu niet tevens is gedagvaard op een inmiddels gewijzigd GBA-adres?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1505](#) 12-10-2021

Ontucht door werkleider bij werkvoorziening, artikel 249 Sr. Werkzaam in de maatschappelijke zorg?

Annotatie

[Weerleggen verweren van de verdediging.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Opzet op medeplichtigheid telen van hennep?](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Weerleggen verweren van de verdediging.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 19 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1419.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie onder meer verkrachting is bewezen verklaard, onder meer dat het hof niet (voldoende) heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting van 23 oktober 2019, nu het hof de op die zitting door de toenmalige raadsman van de verdachte gevoerde verweren en ingenomen standpunten als niet gehandhaafd heeft beschouwd en (grotendeels) onbesproken heeft gelaten.

ECLI:NL:PHR:2021:807 onderdeel 2 houdt in dat de onderhavige zaak in hoger beroep in totaal vijftien keer op zitting heeft gestaan, waarvan acht keer bij een pro-formakamer en zeven keer bij een inhoudelijke kamer. Vanaf 23 oktober 2019 heeft de zaak alleen nog op zitting gestaan bij de inhoudelijke kamer (in totaal vijf keer). De samenstelling van die kamer was sindsdien telkens ongewijzigd. De kamer heeft één keer (op 21 november 2019) een tussenarrest gewezen en één keer (op 23 juni 2020) een eindarrest. De verdachte is regelmatig gewisseld van raadsman. Zo ook nog nadat de zaak op 23 oktober 2019 inhoudelijk is behandeld, de advocaat-generaal heeft gerequireerd, de toenmalig raadsman mr. Korteling heeft gepleit en de verdachte gebruik heeft gemaakt van het laatste woord. Op 7 november 2019 zou het onderzoek worden gesloten en op 21 november 2019 zou het eindarrest worden gewezen. Zo ver is het niet gekomen. Op 1 november 2019 ontving het hof een e-mailbericht van mr. Korteling die aangaf dat hij zich genoopt had gezien zich aan de verdediging te onttrekken. Op de zitting van 7 november 2019 is de verdachte verschenen zonder raadsman en heeft hij onder andere verzocht om aanhouding. Het hof heeft besloten de beslissing op dat verzoek aan te houden tot het op 21 november 2019 te wijzen eind- of tussenarrest. Op 21 november 2019 heeft het hof bij tussenarrest het onderzoek heropend omdat de verdachte zich op de zitting van 7 november 2019 op het standpunt had gesteld dat hem tbs met dwangverpleging moest worden opgelegd. Dat standpunt rijmde niet met het pleidooi dat mr. Korteling op 23 oktober 2019 had gevoerd. Het hof achtte het van belang dit onderwerp op een zitting waar de verdachte is voorzien van rechtsbijstand opnieuw aan de orde te stellen. Aldus geschiedde op

16 januari 2020. Op die zitting werd de verdachte bijgestaan door mr. Konya, kantoorgenoot van de door verdachte gewenste raadsman mr. Plasman. De verdachte stond echter niet toe dat mr. Konya hem zou verdedigen. Hij voerde zelf het woord en wraakte de strafkamer van het hof. Die wraking is afgewezen en uiteindelijk is de zaak op 9 juni 2020 door het hof inhoudelijk behandeld. Op die zitting zijn onder meer een tweetal deskundigen van het Pieter Baan Centrum gehoord, heeft de advocaat-generaal (aanvullend) gerequireerd en gepersisterd bij zijn vordering van 23 oktober 2019 en heeft de nieuwe – in de appelfase: vijfde – raadsman van verdachte, mr. Van Vliet, gepleit. Op 26 juni 2020 heeft het hof (eind)arrest gewezen en onder meer tbs met dwangverpleging opgelegd.

De Hoge Raad overweegt dat het arrest van het hof voor zover van belang inhoudt dat dit arrest is gewezen naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van 7 maart 2018, 10 september 2018, 28 maart 2019, 23 oktober 2019, 7 november 2019, 16 januari 2020 en 9 juni 2020 en, overeenkomstig het bepaalde bij artikel 422 lid 2 Sv, naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg.

Het hof heeft kennisgenomen van de vordering van de advocaat-generaal en van hetgeen door de verdachte en de raadsman naar voren is gebracht. In verband met dit laatste merkt het hof op dat de verdachte, onder andere in zijn wrakingsverzoek, met stelligheid afstand heeft genomen van zijn voormalige raadsman, mr. Korteling, en van hetgeen deze ter verdediging van de verdachte op de zitting van 23 oktober 2019 naar voren heeft gebracht. Mr. Van Vliet heeft bij pleidooi alleen ten aanzien van de gevorderde tbs met dwangverpleging uitdrukkelijk verwezen naar de pleitnota van mr. Korteling. Voor het overige heeft hij zelf verweer gevoerd zonder zich uit te laten over de verweren en standpunten van mr. Korteling. Het hof beschouwt die verweren en standpunten dan ook als niet gehandhaafd en vindt in die verweren en standpunten hier en daar slechts aanleiding tot ambtshalve overwegingen.

De Hoge Raad haalt artikel 422 Sv aan en overweegt dat het hof overwogen heeft (i) dat de opvolgend raadsman Van Vliet in zijn pleidooi van 9 juni 2020 alleen ten aanzien van de gevorderde terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege uitdrukkelijk heeft verwezen naar de op 23 oktober 2019 door de voormalig raadsman Korteling voorgedragen pleitnota, (ii) dat mr. Van Vliet voor het overige zelf verweer heeft gevoerd zonder zich uit te laten over de verweren en standpunten van mr. Korteling en (iii) dat het hof die verweren en standpunten dan ook als niet gehandhaafd beschouwt. In deze overwegingen ligt als oordeel van het hof besloten dat het hof niet gehouden was om te responderen op de verweren en standpunten van mr. Korteling voor zover mr. Van Vliet daar niet uitdrukkelijk naar had verwezen. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en in het licht van de procesgang in hoger beroep niet onbegrijpelijk is.

ANNOTATIE

Opzet op medeplichtigheid telen van hennep?

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 19 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1560.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplichtigheid aan opzettelijk telen van hennep door pand ter beschikking te stellen is bewezen verklaard, dat het bewezen verklaarde opzet op medeplichtigheid aan het telen van hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat door de raadsman gesteld is dat de verdachte van de medeplichtigheid tot hennepteelt dient te worden vrijgesproken. Daartoe heeft de raadsman aangevoerd dat er geen sprake van dubbel opzet was. Volgens de raadsman kan gesproken worden van opzet op de medeplichtigheid van de verdachte om iemand behulpzaam te zijn, maar niet van opzet op het ten laste gelegde gronddelict.

Het hof overweegt omtrent dit verweer dat het de vraag dient te beantwoorden of er sprake was van zowel opzet op de medeplichtigheid als opzet op het gronddelict. Met betrekking tot het opzet op de medeplichtigheid is het hof van oordeel dat de verdachte ter terechtzitting in eerste aanleg heeft bekend dat zijn opzet gericht was op de medeplichtigheid om iemand behulpzaam te zijn. De verdachte heeft verklaard dat hij met de andere man op zoek ging naar een loods als opslagplek voor de goederen van deze andere man. Met betrekking tot de opzet op het gronddelict stelt het hof voorop dat voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier het opzettelijk telen van het hennep in een beschikbaar gestelde loods – aanwezig is indien de verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat dit gevolg zal intreden.

Uit het dossier en het onderzoek ter terechtzitting blijkt dat op 7 juni 2016 er een hennepkwekerij met 561 hennepplanten in een loods te Middelburg is aangetroffen. Betrokkene was de eigenaar van deze loods. Betrokkene heeft verklaard dat twee mannen, waarvan één de verdachte was, bij hem langskwamen en aangaven dat ze bij [A] werkten en een loods zochten voor hun gereedschap en materiaal. De verdachte deed het woord.

Uiteindelijk heeft de verdachte het huurcontract ondertekend en heeft hij de huur van € 600 per maand aan betrokkene betaald. De verdachte heeft ter terechtzitting in eerste aanleg bevestigd dat hij het huurcontract ondertekende en de huur van € 600 per maand aan betrokkene betaalde omdat de andere man niet genoeg geld had. Hiermee verdiende de verdachte € 150 per maand. De verdachte heeft echter verklaard dat hij niet wist dat de loods voor een hennepkwekerij werd gebruikt. De andere man had hem verteld dat hij de loods voor de opslag van namaakkleding wilde gebruiken. De verdachte wilde geen gegevens van de andere man overleggen.

Het hof is gelet op deze feiten en omstandigheden van oordeel dat verdachte met zijn gedragingen, en in het bijzonder gelet op:

- het zich anders voordoen ten overstaan van de verhuurder [betrokkene] door te zeggen dat ze bij [A] werkten en een loods zochten voor hun gereedschap en materiaal;
- het verhaal van de andere man over zijn illegale activiteiten met betrekking tot de namaakkleding;
- het op naam hebben van het huurcontract van de voornoemde loods;
- het maandelijks betalen van de huur van de voornoemde loods;
- de omstandigheid dat het een feit van algemene bekendheid is dat een dergelijke loods geschikt is en in de praktijk ook vaak wordt gebruikt als ruimte voor een hennepkwekerij;
- het nooit controleren van de activiteiten in de voornoemde loods;
- het krijgen van € 150 per maand zonder daar iets voor te hoeven te doen;
- het achterhouden van de gegevens van de andere man die hij slechts uit het uitgaanscircuit in Rotterdam kent,

willens en wetens de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat er hennep in de loods zou worden geteeld.

De Hoge Raad overweegt dat het hof bewezen verklaard heeft dat de verdachte opzettelijk gelegenheid en middelen heeft verschaft tot het plegen van een misdrijf, te weten het telen van hennep. Daartoe is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat het opzet van de verdachte was gericht op het verschaffen van gelegenheid en middelen als bedoeld in artikel 48 aanhef en onder 2° Sr, maar ook dat het opzet van de verdachte al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op het door de dader gepleegde misdrijf (vgl. ECLI:NL:HR:2001:AD4372). De Hoge Raad oordeelt dat het hof zijn oordeel over het opzet op de omstandigheid dat er hennep in de

loods zou worden geteeld niet toereikend heeft gemotiveerd, in het bijzonder nu het hof in de bewijsvoering betekenis heeft toegekend aan het verhaal van de andere man over zijn illegale activiteiten met betrekking tot namaakkleding, maar het hof daarbij in het midden heeft gelaten of dat verhaal voor de verdachte ongeloofwaardig was of op enig moment in de bewezen verklaarde periode zijn betekenis heeft verloren.

RECHTSPRAAK

Middel over overschrijding redelijke termijn in feitelijke instanties.

Middel over overschrijding redelijke termijn in feitelijke instanties.

Het cassatiemiddel klaagt in de kern over het oordeel van het hof dat van een schending van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM geen sprake is.

Bij de beoordeling van de vraag of de behandeling van de zaak binnen de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM heeft plaatsgevonden, moeten het tijdsverloop tijdens de eerste aanleg en dat tijdens het hoger beroep afzonderlijk worden beoordeeld. Daarbij geldt als uitgangspunt dat de behandeling van de zaak op de zitting dient te zijn afgerond met in eerste aanleg een einduitspraak binnen twee jaar nadat de op zijn redelijkheid te beoordelen termijn is aangevangen, en dat in de fase van het hoger beroep een einduitspraak wordt gedaan binnen twee jaar nadat het rechtsmiddel is ingesteld, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. In gevallen waarin de verdachte in verband met de zaak in voorlopige hechtenis verkeert, en/of het strafrecht voor jeugdigen is toegepast, moet de zaak in eerste aanleg en in hoger beroep telkens binnen zestien maanden worden afgedaan, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden.

Indien wordt geoordeeld dat de redelijke termijn in eerste aanleg of in hoger beroep is overschreden, wordt die overschrijding in de regel gecompenseerd door strafvermindering. Maar het staat de rechter vrij – na afweging van alle daartoe in aanmerking te nemen belangen en omstandigheden, waaronder de mate van overschrijding van de redelijke termijn – te volstaan met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden. Voor het volstaan met dat oordeel kan onder meer aanleiding bestaan als sprake is van een beperkte overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg of in hoger beroep, en de berechting in feitelijke aanleg – dat wil zeggen: in eerste aanleg én in hoger beroep – is afgerond binnen het totaal van de voor elk van die procesfasen geldende termijnen (vgl. HR 9 februari 2021, ECLI:NL:HR:2021:197).

Het hof heeft tot uitgangspunt genomen dat in deze zaak de einduitspraak binnen zestien maanden moest zijn gevolgd en dat deze termijn is overschreden in hoger beroep. Het hof heeft echter niet vastgesteld in welke mate de redelijke termijn in hoger beroep is

overschreden noch of daarmee sprake is van een 'beperkte overschrijding' van de redelijke termijn. Gelet op de omstandigheid dat de berechting in feitelijke aanleg niet is afgerond binnen het totaal van de voor elk van die procesfasen geldende termijnen, is het oordeel van het hof niet toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. Aangenomen moet worden dat in hoger beroep de redelijke termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van tien jaren.

De Hoge Raad (...) vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze negen jaren en acht maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1562

Zaaknummer: 20/01772

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Beklag ex artikel 12 Sv over de niet-vervolgning van (demissionair) minister-president en (demissionair) Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport voor beweerdelijk gepleegde ambtsmisdrijven als bedoeld in artikel 76 lid 1 RO.

Beklag ex artikel 12 Sv over de niet-vervolgning van (demissionair) minister-president en (demissionair) Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport voor beweerdelijk gepleegde ambtsmisdrijven als bedoeld in artikel 76 lid 1 RO.

Het hof heeft de zaak op de voet van artikel 13a Sv naar de Hoge Raad verwezen op de grond dat het beklag betrekking heeft op ambtsmisdrijven.

Op grond van artikel 119 Grondwet, artikel 76 lid 1 Wet op de rechterlijke organisatie en artikel 4 lid 1 Wet ministeriële verantwoordelijkheid ambtsdelicten leden Staten-Generaal, ministers en staatssecretarissen staan (voormalige) ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal wegens ambtsmisdrijven terecht voor de Hoge Raad. De opdracht tot vervolging ter zake van die misdrijven kan slechts worden gegeven bij koninklijk besluit of bij een besluit van de Tweede Kamer (vgl. HR 3 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO0198).

Nu hieruit volgt dat de Hoge Raad niet bevoegd is om opdracht te geven tot vervolging ter zake van een door een minister gepleegd ambtsmisdrijf als door de klager bedoeld, is het beklag van de klager kennelijk niet-ontvankelijk. Dit brengt mee dat oproeping van de klager achterwege kan blijven.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in zijn beklag.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1554

Zaaknummer: 21/02904

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: 12 Sv en 76 RO

RECHTSPRAAK

Is dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig betekend op adres verdachte in Polen als bedoeld in artikel 588 lid 2 Sv?

Is dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig betekend op adres verdachte in Polen als bedoeld in artikel 588 lid 2 Sv?

Het cassatiemiddel richt zich tegen het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend.

De verdachte is in eerste aanleg vrijgesproken. De officier van justitie heeft tegen het vonnis hoger beroep ingesteld. De akte hoger beroep houdt als adres van de verdachte in: [a-straat 1] [plaats]. De berechting in hoger beroep heeft bij verstek plaatsgevonden. Zowel het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep als het arrest van het hof vermeldt als adres van de verdachte [a-straat 1] [plaats]. Gelet hierop moet worden aangenomen dat het hof heeft geoordeeld dat van de verdachte een adres bekend was in [plaats] en de dagvaarding in hoger beroep op dat adres in [plaats] aan de verdachte moest worden betekend.

In de uitspraak van het hof ligt het oordeel besloten dat de verdachte behoorlijk is gedagvaard op het adres [a-straat 1] [plaats]. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Immers, uit de aan de Hoge Raad gezonden stukken blijkt niet dat de uitreiking aan de verdachte is geschied door toezending van de mededeling door het openbaar ministerie, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van de bevoegde buitenlandse autoriteit of instantie en, voor zover een verdrag van toepassing is, met inachtneming van dat verdrag. Uit de stukken blijkt slechts dat het ressortsparket een rechtshulpverzoek heeft opgesteld aangaande de uitreiking op het [plaats] adres en daarover contact heeft gehad met het internationaal rechtshulp centrum Noord OostNederland, maar niet dat het rechtshulpverzoek – al dan niet door tussenkomst van voormeld internationaal rechtshulpcentrum – aan de bevoegde [plaats] autoriteiten is aangeboden.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en verklaart de betekening van de

dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1565

Zaaknummer: 19/04277

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 588 (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op basis van twee (na onherroepelijk worden van arrest opgemaakte) deskundigenrapporten omtrent persoon van aanvrager.

Herzieningsverzoek op basis van twee (na onherroepelijk worden van arrest opgemaakte) deskundigenrapporten omtrent persoon van aanvrager.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het hof geen terbeschikkingstelling met dwangverpleging zou hebben opgelegd indien het bekend was geweest met twee (na het onherroepelijk worden van zijn arrest opgemaakte) deskundigenrapporten omtrent de persoon van de aanvrager. In de aanvraag wordt echter miskend dat onder 'een minder zware strafbepaling' in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv moet worden verstaan een strafbepaling die een minder zware straf bedreigt. De oplegging door de rechter van een andere (minder zware) sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie valt daar niet onder.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1550

Zaaknummer: 21/03106

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Oomen, K.C.A.M. K.C.A.M. Oomen

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op basis van anonieme brief die kort gezegd inhoudt dat aanvrager zelden of nooit bij loods was waarin hennepkwekerij is aangetroffen en dus niet kon weten wat daar gebeurde.

Herzieningsverzoek op basis van anonieme brief die kort gezegd inhoudt dat aanvrager zelden of nooit bij loods was waarin hennepkwekerij is aangetroffen en dus niet kon weten wat daar gebeurde.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag steunt op een bij de aanvraag gevoegde anonieme brief die kort gezegd inhoudt dat de aanvrager zelden of nooit bij de loods was waarin de in de bewezenverklaring bedoelde hennepkwekerij is aangetroffen en dus niet kon weten wat daar gebeurde. De brief vermeldt verder de (contact)gegevens van twee personen die 'dit georganiseerd hebben'. Deze brief wekt niet een ernstig vermoeden als hiervoor vermeld. De authenticiteit en juistheid van de inhoud van de brief is onvoldoende onderbouwd en controleerbaar, in aanmerking genomen dat de aanvraag en de brief niets inhouden over de identiteit van de afzender en de redenen van wetenschap van die persoon.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1533

Zaaknummer: 21/03331

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: M. Hoevers

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van medeplegen, nu verdachte niet de uitvoeringshandelingen heeft verricht die hij volgens het tevoren gemaakte plan zou plegen?

Is sprake van medeplegen, nu verdachte niet de uitvoeringshandelingen heeft verricht die hij volgens het tevoren gemaakte plan zou plegen?

Het cassatiemiddel klaagt over het onder 2 bewezen verklaarde medeplegen.

In zijn arresten van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718 en 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, heeft de Hoge Raad enige algemene beschouwingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de enkele omstandigheid dat de verdachte niet de uitvoeringshandelingen heeft verricht die hij volgens het tevoren gemaakte plan zou plegen, met zich zou brengen dat geen sprake meer kan zijn van de voor de

kwalificatie medeplegen vereiste bijdrage van voldoende gewicht aan een delict, faalt het omdat die opvatting geen steun in het recht vindt.

Ook voor zover het cassatiemiddel klaagt over de bewijsvoering van het medeplegen, kan het niet tot cassatie leiden. Het hof heeft op basis van de bewijsmiddelen en de in de bewijsoverweging opgesomde vaststellingen geoordeeld dat de verdachte bij de uitvoering van de verschillende handelingen die als doel de invoer van cocaïne hadden, bewust en nauw heeft samengewerkt met zijn mededaders. Er was volgens het hof immers sprake van handelen overeenkomstig een tevoren gemaakt gezamenlijk plan, met een voor elk van de mededaders duidelijke rolverdeling. Daarbij was de onderlinge afstemming tussen de verdachte en zijn mededaders, in het bijzonder ook in de aan het verzenden voorafgaande fase, cruciaal. De verdachte heeft dus uiteindelijk een voor de totstandkoming van het strafbare feit cruciale rol vervuld. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Dat de verdachte op het moment dat de cocaïne daadwerkelijk in Nederland werd ingevoerd de hem toebedachte rol, te weten het niet deugdelijk controleren en niet onderscheppen van het pakket met cocaïne, niet heeft uitgevoerd omdat de cocaïne abusievelijk is vrijgegeven, doet daaraan niet af.

Het cassatiemiddel faalt daarom.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1564

Zaaknummer: 19/05093

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Beklag na verbeurdverklaring van het beslagene. Moet het klaagschrift worden gezien als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv nu de verbeurdverklaring pas in de cassatiefase onherroepelijk is geworden?

Beklag na verbeurdverklaring van het beslagene. Moet het klaagschrift worden gezien als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv nu de verbeurdverklaring pas in de cassatiefase onherroepelijk is geworden?

HR ambtshalve

Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen bij de rechtbank Noord-Holland, zoals vermeld in zijn conclusie onder 3, blijkt dat de hond waarvan de klaagster teruggave verzoekt bij vonnis van de rechtbank Noord-Holland van 21 juli 2021 in de strafzaak tegen [betrokkene 1] is verbeurdverklaard. Tegen dit vonnis is geen hoger beroep ingesteld, zodat dit onherroepelijk is.

Als het gerecht dat bevoegd is tot afdoening van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv constateert dat sinds de indiening daarvan de betreffende voorwerpen bij inmiddels uitvoerbare beslissing ten laste van een ander zijn verbeurdverklaard of onttrokken aan het verkeer, moet dit klaagschrift worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. Indien dat gerecht, gelet op het tweede lid van dat artikel, niet bevoegd is tot behandeling van het zo opgevatte klaagschrift dient het te bepalen dat de griffier de stukken zal zenden naar het tot die behandeling wel bevoegde gerecht (vgl. HR 23 november 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC9284).

In dit geval is het vonnis met daarin de verbeurdverklaring van de genoemde hond pas in de cassatiefase van de beklagzaak onherroepelijk geworden. Ook voor die situatie heeft te gelden dat het klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. De Hoge Raad zal met vernietiging van de beschikking van de rechtbank de zaak voor verdere afdoening en behandeling verwijzen naar het op grond van het tweede lid van artikel 552b Sv bevoegde gerecht.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en bepaalt dat de stukken ter verdere behandeling en afdoening zullen worden gezonden naar de rechtbank Noord-Holland.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1559

Zaaknummer: 21/01299

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 552a Sv en 552b Sv

RECHTSPRAAK

Heeft hof voldoende beraadslaagd naar aanleiding van onderzoek ter terechtzitting als bedoeld in artikel 422 lid 2 Sv nu hof op die zitting door toenmalige raadsman van verdachte gevoerde verweren en ingenomen standpunten als niet gehandhaafd heeft beschouwd en (grotendeels) onbesproken heeft gelaten?

Heeft hof voldoende beraadslaagd naar aanleiding van onderzoek ter terechtzitting als bedoeld in artikel 422 lid 2 Sv nu hof op die zitting door toenmalige raadsman van verdachte gevoerde verweren en ingenomen standpunten als niet gehandhaafd heeft beschouwd en (grotendeels) onbesproken heeft gelaten?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof niet (voldoende) heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting van 23 oktober 2019, nu het hof de op die zitting door de toenmalige raadsman van de verdachte gevoerde verweren en ingenomen standpunten als niet gehandhaafd heeft beschouwd en (grotendeels) onbesproken heeft gelaten.

Het hof heeft overwogen (i) dat de opvolgend raadsman Van Vliet in zijn pleidooi van 9 juni 2020 alleen ten aanzien van de gevorderde terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege uitdrukkelijk heeft verwezen naar de op 23 oktober 2019 door de voormalig raadsman Korteling voorgedragen pleitnota, (ii) dat mr. Van Vliet voor het overige zelf verweer heeft gevoerd zonder zich uit te laten over de verweren en standpunten van mr. Korteling en (iii) dat het hof die verweren en standpunten dan ook als niet gehandhaafd beschouwt. In deze overwegingen ligt als oordeel van het hof besloten dat het hof niet gehouden was om te reageren op de verweren en standpunten van mr. Korteling voor zover mr. Van Vliet daar niet uitdrukkelijk naar had verwezen. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en het is in het licht van de procesgang in hoger beroep niet onbegrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1419

Zaaknummer: 20/01898

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 359 Sv en 422 Sv

RECHTSPRAAK

Medeplichtigheid aan opzettelijk telen van hennep door pand ter beschikking te stellen? (Voorwaardelijk) opzet op de hennepteelt?

Medeplichtigheid aan opzettelijk telen van hennep door pand ter beschikking te stellen? (Voorwaardelijk) opzet op de hennepteelt?

Het cassatiemiddel klaagt dat het bewezen verklaarde opzet op medeplichtigheid aan het telen van hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte opzettelijk gelegenheid en middelen heeft verschaft tot het plegen van een misdrijf, te weten het telen van hennep. Daartoe is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat het opzet van de verdachte was gericht op het verschaffen van gelegenheid en middelen als bedoeld in artikel 48 aanhef en onder 2° Sr, maar ook dat het opzet van de verdachte al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op het door de dader gepleegde misdrijf (vgl. HR 13 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4372).

Het hof heeft zijn oordeel over het opzet op de omstandigheid dat er hennep in de loods zou worden geteeld niet toereikend gemotiveerd, in het bijzonder nu het hof in de bewijsvoering betekenis heeft toegekend aan het verhaal van de andere man over zijn illegale activiteiten met betrekking tot namaakkleding, maar het hof daarbij in het midden heeft gelaten of dat verhaal voor de verdachte ongeloofwaardig was of op enig moment in de bewezen verklaarde periode zijn betekenis heeft verloren.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, slaagt het.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1560

Zaaknummer: 20/03208

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen

Wetsartikelen: 48 Sr

RECHTSPRAAK

Ontucht door werkleider bij werkvoorziening, artikel 249 Sr. Werkzaam in de maatschappelijke zorg?

Ontucht door werkleider bij werkvoorziening, artikel 249 Sr. Werkzaam in de maatschappelijke zorg?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de verdachte 'werkzaam was in de maatschappelijke zorg', als bedoeld in artikel 249 lid 2 aanhef en onder 3° Sr.

Met de strafbaarstelling in artikel 249 lid 2 aanhef en onder 3° Sr van 'degene die, werkzaam in de gezondheidszorg of maatschappelijke zorg, ontucht pleegt met iemand die zich als patiënt of cliënt aan zijn hulp of zorg heeft toevertrouwd' is beoogd strafrechtelijke bescherming te bieden tegen seksuele benadering van de zijde van hulp- en zorgverleners. Het gaat daarbij om de bescherming van de patiënt of cliënt tegen onder meer misbruik van het psychische overwicht dat de hulp- of zorgverlener op hem heeft of van de afhankelijke positie van de patiënt of cliënt dan wel van het vertrouwen in de hulp- of zorgverlener (vgl. HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2630).

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat

- de [A] een werkvoorziening is die gemeenten ondersteunt bij de uitvoering van de Participatiewet, welke wet strekt tot ondersteuning van de deelname aan de samenleving van personen die als kwetsbaar moeten worden aangemerkt;
- [slachtoffer 1], [slachtoffer 2] en de verdachte werkzaam waren bij de [A]; [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] vanwege een verstandelijke beperking die maakt dat zij extra kwetsbaar zijn, en verdachte vanwege fysieke klachten;
- de verdachte als werkleider werkte en in die functie een van de leidinggevenden van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] was;

- de verdachte verantwoordelijk was voor het opstellen van individuele ontwikkelingsplannen met betrekking tot [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] en voor het voeren van gesprekken hierover met hen;

- het de taak van de verdachte was om ervoor te zorgen dat [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] hun dagelijkse werkzaamheden goed konden uitvoeren, waarbij hij rekening diende te houden met hun mogelijkheden en beperkingen.

Het hof heeft geoordeeld dat ondersteuning bij arbeidsparticipatie een vorm van maatschappelijke zorg is en dat – gelet op de hiervoor genoemde vaststellingen – de verdachte als werkleider werkzaam was in de maatschappelijke zorg en [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als cliënten van de [A] waren toevertrouwd aan zijn zorg. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1505

Zaaknummer: 20/03635

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 249 Sr

RECHTSPRAAK

Is dagvaarding in hoger beroep nietig nu niet tevens is gedagvaard op een inmiddels gewijzigd GBA-adres?

Is dagvaarding in hoger beroep nietig nu niet tevens is gedagvaard op een inmiddels gewijzigd GBA-adres?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

Het hof heeft geoordeeld dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend en heeft de verdachte – bij verstek – niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep.

De inhoud van de voor de beoordeling van het cassatiemiddel van belang zijnde stukken is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal. Kort samengevat volgt daaruit het volgende. De verdachte stond ten tijde van de betekening van de dagvaarding in hoger beroep ingeschreven op een adres in de Basisregistratie Personen op het adres [a-straat 1] te [plaats]. Uit de stukken volgt echter niet dat de dagvaarding in hoger beroep is aangeboden op dat adres. Uit die stukken volgt slechts dat die dagvaarding ter uitreiking is aangeboden op het adres [a-straat] met het huisnummer [2] te [plaats].

In het licht van het voorgaande is het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, niet begrijpelijk. Het cassatiemiddel is dus in zoverre terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1490

Zaaknummer: 20/02828

Rechters: V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nu de feiten in de onderliggende strafzaak zijn begaan na 1 juli 2011 mag de opgelegde ontnemingsmaatregel mede betrekking hebben op ‘andere’ strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de veroordeelde zijn begaan.

Nu de feiten in de onderliggende strafzaak zijn begaan na 1 juli 2011 mag de opgelegde ontnemingsmaatregel mede betrekking hebben op ‘andere’ strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de veroordeelde zijn begaan.

Het cassatiemiddel komt met meerdere klachten op tegen het oordeel van het hof dat de betrokkene voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat deze door de betrokkene zijn begaan.

Voor de beantwoording van de vraag of artikel 36e lid 1 en 2 Sr van toepassing is zoals dat luidt sinds 1 juli 2011, is beslissend of het bewezen verklaarde feit is begaan op of na 1 juli 2011. In aanmerking genomen dat in deze zaak de bewezen verklaarde feiten zijn begaan na 1 juli 2011, is artikel 36e lid 1 en 2 Sr van toepassing zoals dat luidt sinds 1 juli 2011 en mag de opgelegde ontnemingsmaatregel mede betrekking hebben op ‘andere’ strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de veroordeelde zijn begaan. Dat brengt in deze zaak met zich dat ook als zou moeten worden aangenomen dat de door het hof bij de oplegging van de ontnemingsmaatregel in aanmerking genomen feiten niet als ‘soortgelijk’ aan de bewezen verklaarde feiten kunnen worden aangemerkt, het hof die feiten als ‘andere’ strafbare feiten bij die oplegging heeft mogen betrekken. De klacht faalt daarom.

Het cassatiemiddel klaagt verder dat het hof bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel heeft miskend dat de omstandigheid dat goederen voorwerp zijn van (eenvoudig) witwassen, niet meebrengt dat zij daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel betreffen.

De betrokkene is in de met deze ontnemingsprocedure samenhangende strafzaak veroordeeld

voor diefstal van vijf boormachines, twee accu's en een acculader in de periode van 2 juni 2018 tot en met 6 juli 2018 en voor het eenvoudig witwassen van dezelfde voorwerpen. Uit de vaststellingen van het hof in de ontnemingszaak blijkt dat de betrokkene in de periode van 14 juni 2016 tot en met 6 juli 2018 veelvuldig dezelfde soort goederen heeft verkocht aan de winkel 'Used Products' voor een totaalbedrag van € 5.420. Nagenoeg al deze goederen hebben de vermelding gekregen van 'nieuwe', 'nieuw in doos' of 'gloednieuwe' en lijken op de goederen waarop de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten betrekking hebben. Verder heeft het hof overwogen dat de betrokkene geen aannemelijke verklaring heeft afgelegd over de herkomst van de door hem aan 'Used Products' verkochte goederen.

Op grond hiervan heeft het hof – niet onbegrijpelijk – geoordeeld dat de betrokkene niet alleen wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit de bewezen verklaarde feiten, waaronder de diefstal van voorwerpen die nadien door hem zijn verkocht aan 'Used Products', maar ook uit andere strafbare feiten waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat deze door de betrokkene zijn begaan. Uit de vaststellingen van het hof volgt dat de andere strafbare feiten waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat deze door de betrokkene zijn begaan, betrekking hebben op eigen misdrijven van de betrokkene die hebben geleid tot de verkrijging van de voorwerpen die hij vervolgens aan 'Used Products' heeft verkocht. Het hof heeft dus, anders dan het cassatiemiddel tot uitgangspunt neemt, niet geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van eenvoudig witwassen. De klacht faalt dan ook.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1501

Zaaknummer: 20/01911

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Post-Keskin. Afwijzing van getuigenverzoeken toereikend gemotiveerd?

Post-Keskin. Afwijzing van getuigenverzoeken toereikend gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging op de terechtzitting in hoger beroep van 17 april 2019 gedane verzoek tot het horen van [getuige 1], [getuige 2], [getuige 3] en de aangever [benadeelde] als getuigen ontoereikend is gemotiveerd, althans dat het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs onverenigbaar is met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM, omdat de verdediging het ondervragingsrecht niet heeft kunnen uitoefenen.

De Hoge Raad herhaalt de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2021:576.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van [getuige 1], [getuige 2], [getuige 3] en [benadeelde] als getuigen met toepassing van het noodzakelijkheids criterium afgewezen omdat, kort gezegd, het verzoek door de verdediging onvoldoende is onderbouwd. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Aan het verzoek is immers ten grondslag gelegd dat de verdachte heeft betwist dat hij [benadeelde] met een mes heeft gestoken en dat de verdediging de betrouwbaarheid van de verklaringen van [getuige 1], [getuige 2], [getuige 3] en [benadeelde] wil toetsen, onder meer omdat de verklaring van [getuige 1] niet zou stroken met de verklaring van [benadeelde]. De verklaringen van [getuige 2], [getuige 3] en [benadeelde] zijn door zowel de rechtbank als het hof voor het bewijs gebruikt, terwijl het hof tevens de verklaring van [getuige 1] in de bewijsvoering heeft betrokken. De verdachte is niet in de gelegenheid gesteld om het ondervragingsrecht ten aanzien van deze getuigen uit te oefenen. Daarmee doet zich hier het geval voor waarin het belang bij het oproepen en horen van de getuigen moet worden voorondersteld, terwijl de door het hof bij de afwijzing van het verzoek in aanmerking genomen gronden en ook wat is aangevoerd ter onderbouwing van het verzoek, niet met zich brengen dat dit belang in deze zaak ontbreekt.

Ook het kennelijke oordeel van het hof dat artikel 6 EVRM niet in de weg staat aan het gebruik van de door [getuige 1], [getuige 2], [getuige 3] en [benadeelde] afgelegde verklaringen

voor het bewijs, is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft er namelijk niet blijk van gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1494

Zaaknummer: 20/01813

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Zijn salarisbetalingen op grond van een fictief dienstverband ten behoeve van de verkrijging van een hypotheek afkomstig uit valsheid in geschrift?

Zijn salarisbetalingen op grond van een fictief dienstverband ten behoeve van de verkrijging van een hypotheek afkomstig uit valsheid in geschrift?

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen afkomstig zijn uit valsheid in geschrift.

Voorwerpen kunnen in beginsel slechts worden aangemerkt als ‘afkomstig (...) uit enig misdrijf’ in de zin van artikel 420bis en 420ter Sr indien zij afkomstig zijn uit een misdrijf gepleegd voorafgaand aan de in artikel 420bis Sr genoemde delictsgedragingen. Voorwerpen ‘met behulp waarvan’ een misdrijf is begaan, zijn bovendien niet reeds daardoor ‘afkomstig’ uit enig misdrijf (vgl. HR 21 april 2020, ECLI:NL:HR:2020:572).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, kort voordat zij een huis wilde gaan kopen, fictief bij [A] BV in dienst is getreden ‘met het enkele doel om daarmee te bewerkstelligen dat zij een “wit” salaris zou kunnen ontvangen en op grond daarvan een hypotheek zou kunnen krijgen’. Daarnaast heeft het hof vastgesteld dat bij [A] BV geen sprake was van een daadwerkelijk functionerend bedrijf en dat de bij de aanvraag voor de hypothecaire lening bij de bank overgelegde salarisspecificaties en werkgeversverklaring vals zijn. Het hof heeft bovendien vastgesteld dat vóór iedere uitbetaling van salaris door [A] BV aan de verdachte een contante storting van een gelijk bedrag op de rekening van [A] BV werd gedaan.

Het hof heeft geoordeeld dat de salarisbetalingen die de verdachte heeft ontvangen en waarop de in de bewezenverklaring bedoelde geldbedragen zien ‘afkomstig’ waren uit valsheid in geschrift. Blijkens zijn hiervoor onder 3.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof dat oordeel kennelijk gebaseerd op de omstandigheid dat de betaling van dit salaris samenhangt met het beoogde gebruik van valse geschriften, waaronder een valse werkgeversverklaring.

Mede gelet op wat onder 3.3 is vooropgesteld, is die enkele samenhang – die in wezen erop neerkomt dat die betalingen steun moesten bieden aan de valse opgaven in die geschriften – niet toereikend voor het oordeel dat de door de verdachte ontvangen geldbedragen ‘afkomstig’ zijn uit die valsheid in geschrift.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1491

Zaaknummer: 19/01785

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen

Wetsartikelen: 42obis Sr en 42oter Sr

RECHTSPRAAK

Middel over de schadevergoedingsmaatregel, nu het hof de benadeelde partij niet-ontvankelijk heeft verklaard en voor het overige heeft bevestigd.

Middel over de schadevergoedingsmaatregel, nu het hof de benadeelde partij niet-ontvankelijk heeft verklaard en voor het overige heeft bevestigd.

Het cassatiemiddel komt onder meer op tegen de door het hof aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft, door het vonnis van de politierechter in zoverre met overneming van gronden te bevestigen, met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f Sr opgelegd. Het hof heeft echter – in afwijking van dat vonnis – de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering omdat ‘gelet op de gevoerde verweren ter terechtzitting in hoger beroep’ het beoordelen daarvan een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren. Gelet daarop, en in aanmerking genomen de inhoud van de door het hof bedoelde verweren, behoeft het kennelijke oordeel van het hof dat voldaan is aan het in artikel 36f lid 2 Sr voor oplegging van de schadevergoedingsmaatregel gestelde vereiste dat de verdachte jegens de benadeelde partij naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht, nadere motivering.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, wijst de zaak terug de zaak naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1500

Zaaknummer: 20/00959

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Heeft de zitting in het openbaar plaatsgevonden? Toepassing van artikel 83 RO.

Heeft de zitting in het openbaar plaatsgevonden? Toepassing van artikel 83 RO.

Het cassatiemiddel klaagt dat het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep nietig is omdat het niet in het openbaar heeft plaatsgevonden.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt niet in dat het onderzoek dat daar heeft plaatsgevonden, in het openbaar is geschied. Het arrest van 31 oktober 2019 houdt in dat het arrest is gewezen mede naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van het hof op 17 oktober 2019. Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep in de zaak van de medeverdachte (bij de Hoge Raad bekend onder zaaknummer 19/05023, ECLI:NL:HR:2021:992) van 17 oktober 2019 houdt wel in dat het onderzoek op de terechtzitting in die zaak in het openbaar heeft plaatsgevonden.

Gelet op de hiervoor vermelde omstandigheden heeft de Hoge Raad op de voet van artikel 83 RO inlichtingen ingewonnen bij de voorzitter van het hof met betrekking tot de terechtzitting. Deze heeft op 29 juni 2021 aan de Hoge Raad het volgende bericht:

‘Het betreft een omissie. De zitting is in het openbaar gehouden.’

Op grond van dit bericht moet het ervoor worden gehouden dat als gevolg van een kennelijke misslag is verzuimd in het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 17 oktober 2019 op te nemen dat de terechtzitting in hoger beroep in het openbaar heeft plaatsgevonden. De Hoge Raad leest het proces-verbaal met verbetering van die misslag. Daardoor mist het cassatiemiddel feitelijke grondslag, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad (...) en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1495

Zaaknummer: 19/05118

Rechters: V. van den Brink, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: Stevens, S.W.M. S.W.M. Stevens

Wetsartikelen: 83 RO

RECHTSPRAAK

Profijtontneming, wederrechtelijk verkregen voordeel uit Opiumwetdelicten. Soortgelijke feiten. Uit de uitspraak moet blijken aan welke feiten en omstandigheden de rechter de voldoende aanwijzingen heeft ontleend dat betrokkene (een) ander(e) strafba(a)r(e) feit(en) ex artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan.

Profijtontneming, wederrechtelijk verkregen voordeel uit Opiumwetdelicten. Soortgelijke feiten. Uit de uitspraak moet blijken aan welke feiten en omstandigheden de rechter de voldoende aanwijzingen heeft ontleend dat betrokkene (een) ander(e) strafba(a)r(e) feit(en) ex artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het oordeel van het hof dat er 'voldoende aanwijzingen' zijn dat de betrokkene ook wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit soortgelijke feiten, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 29 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1523 overwogen dat het oordeel van de rechter dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de betrokkene andere strafbare feiten in de zin van het huidige artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan, binnen het eigen kader voor het bewijs in de ontnemingsprocedure in overeenstemming moet zijn met de onschuldpresumptie. De in artikel 36e lid 2 Sr bedoelde 'voldoende aanwijzingen' mogen daarom niet door de rechter worden aangenomen indien niet buiten redelijke twijfel kan worden vastgesteld dat andere strafbare feiten door de betrokkene zijn begaan. Tevens behoort de betrokkene de gelegenheid te hebben aan te (doen) voeren dat en waarom er niet voldoende aanwijzingen bestaan dat andere feiten door hem zijn begaan.

Als de rechter heeft geoordeeld dat voldoende aanwijzingen in de hiervoor bedoelde zin bestaan dat andere strafbare feiten door de betrokkene zijn begaan, kan de omvang van het voordeel door de rechter worden geschat (art. 36e lid 5 eerste volzin Sr). Op grond van artikel

511f Sv kan deze schatting slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. De uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel moet – gelet op artikel 511e lid 1 en 511g lid 2 Sv in verbinding met artikel 359 lid 3 Sv – de bewijsmiddelen vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover die de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden bevat (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087).

Anders dan ten aanzien van de schatting van het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel het geval is, is er geen wettelijke bepaling die voorschrijft dat de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel de bewijsmiddelen moet vermelden waarop de vaststelling berust dat andere strafbare feiten, als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr, door de betrokkene zijn begaan (vgl. HR 26 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD7805). Dat doet er niet aan af dat uit de uitspraak moet blijken aan welke feiten en omstandigheden de rechter de voldoende aanwijzingen heeft ontleend dat de betrokkene een ander strafbaar feit of andere strafbare feiten als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr, heeft begaan.

Het voorgaande geldt ook voor artikel 36e lid 2 (oud) Sr.

Voor zover het cassatiemiddel ertoe strekt dat het hof in zijn uitspraak de bewijsmiddelen had moeten vermelden waarop het oordeel berust dat voldoende aanwijzingen bestaan dat door de betrokkene soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36e lid 2 (oud) Sr zijn begaan, berust het op een eis die het recht niet kent.

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat de betrokkene in de periode van 12 juni 1995 tot en met 7 januari 2000 bij de Kredietbank Luxembourg in totaal fl. 692.854 contant heeft ingelegd en dat hij op 31 mei 2000 en 8 juni 2000 op een rekening bij de ING Bank Luxembourg een bedrag van in totaal fl. 505.956 contant heeft ingelegd, terwijl de over het tijdvak van 1 januari 1995 tot en met 8 september 2000 getraceerde legale inkomsten uit dienstverband en/of sociale uitkeringen van de betrokkene en [betrokkene 13] in totaal fl. 36.953 bedragen. Het hof heeft daarbij in zijn overwegingen tot uitdrukking gebracht dat op grond van het dossier – waarbij het hof kennelijk het oog heeft gehad op de in dat dossier weergegeven verklaringen die [betrokkene 4] en [betrokkene 8] in het kader van een rechtshulpverzoek als getuigen hebben afgelegd – buiten redelijke twijfel kan worden vastgesteld dat de betrokkene in de periode van het najaar 1995 tot 1 maart 2000 meermalen betrokken is geweest bij handel in verdovende middelen. Gelet hierop en in het licht van wat hiervoor is overwogen, is het oordeel van het hof dat sprake is van voldoende aanwijzingen als bedoeld in artikel 36e lid 2 (oud) Sr dat de betrokkene voorafgaand aan de bewezen verklaarde periode soortgelijke feiten heeft begaan, niet onbegrijpelijk. Het cassatiemiddel faalt ook in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1498

Zaaknummer: 19/05075

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Post-Keskin. Veroordeling mishandeling echtgenoot en zijn twee kinderen. Afwijzing verzoek horen twee minderjarige kinderen. Toereikende afwijzing?

Post-Keskin. Veroordeling mishandeling echtgenoot en zijn twee kinderen. Afwijzing verzoek horen twee minderjarige kinderen. Toereikende afwijzing?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging op de terechtzitting in hoger beroep van 19 oktober 2020 gedane voorwaardelijke verzoek tot het horen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen ontoereikend is gemotiveerd, althans dat het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs onverenigbaar is met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM, omdat de verdediging het ondervragingsrecht niet heeft kunnen uitoefenen.

De Hoge Raad herhaalt de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2021:576 en ziet mede in verband met deze rechtspraak aanleiding ECLI:NL:HR:2017:1016 te verduidelijken voor zover daarin is overwogen dat ‘de omstandigheid dat de verdediging, ondanks het nodige initiatief daartoe, geen gebruik heeft kunnen maken van de mogelijkheid een getuige te ondervragen, niet eraan in de weg [staat] dat een door die getuige afgelegde verklaring voor het bewijs wordt gebezigd, mits is voldaan aan de eisen van een eerlijk proces, in het bijzonder doordat de bewezenverklaring niet in beslissende mate op die verklaring wordt gebaseerd dan wel – indien de bewezenverklaring wel in beslissende mate op die verklaring wordt gebaseerd – het ontbreken van een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om de desbetreffende getuige te ondervragen in voldoende mate wordt gecompenseerd’.

In het door het hof aangehaalde arrest van de Hoge Raad van 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1016 heeft de Hoge Raad overwogen dat ‘de omstandigheid dat de verdediging, ondanks het nodige initiatief daartoe, geen gebruik heeft kunnen maken van de mogelijkheid een getuige te ondervragen, niet eraan in de weg [staat] dat een door die getuige afgelegde verklaring voor het bewijs wordt gebezigd, mits is voldaan aan de eisen van een eerlijk proces, in het bijzonder doordat de bewezenverklaring niet in beslissende mate op die

verklaring wordt gebaseerd dan wel – indien de bewezenverklaring wel in beslissende mate op die verklaring wordt gebaseerd – het ontbreken van een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om de desbetreffende getuige te ondervragen in voldoende mate wordt gecompenseerd.’ De Hoge Raad ziet mede in verband met de rechtspraak van het EHRM aanleiding deze rechtspraak als volgt te verduidelijken. Voor de beoordeling of wordt voldaan aan de eisen van een eerlijk proces, is het gewicht van de betreffende getuigenverklaring in de bewijsconstructie nog altijd een belangrijke beoordelingsfactor. Dat doet er echter niet aan af dat ook de aanwezigheid van een goede reden voor het niet kunnen ondervragen van de getuige en het bestaan van compenserende factoren in die beoordeling moeten worden betrokken, waarbij al deze beoordelingsfactoren in onderling verband dienen te worden beschouwd (vgl. r.o. 2.12.2 van het onder 2.4.1 geciteerde arrest).

Het hof heeft het voorwaardelijke verzoek tot het horen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen afgewezen omdat de noodzaak daartoe niet is gebleken. Bij deze beslissing heeft het hof betrokken dat het de verklaringen van deze getuigen en van de aangeefster betrouwbaar acht, omdat die verklaringen elkaar onderling ondersteunen en daarvoor ook steun is te vinden in verklaringen van andere getuigen, terwijl het hof verder acht heeft geslagen op de jeugdige leeftijd van de getuigen en hun familierelatie met de verdachte.

Dit oordeel van het hof is niet zonder meer begrijpelijk. Aan het verzoek is immers ten grondslag gelegd dat de verdachte het ten laste gelegde betwist en dat de verdediging de betrouwbaarheid van de al door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] afgelegde verklaringen wil toetsen. De verklaringen van deze getuigen zijn door de rechtbank voor het bewijs gebruikt en de verdachte is niet in de gelegenheid gesteld om het ondervragingsrecht uit te oefenen. Daarmee doet zich hier het geval voor waarin het belang bij het oproepen en horen van de getuigen moet worden voorondersteld, terwijl de door het hof bij de afwijzing van het verzoek in aanmerking genomen gronden en ook wat is aangevoerd ter onderbouwing van het verzoek, niet met zich brengen dat dit belang in deze zaak ontbreekt. Wat het hof heeft overwogen over de leeftijd van de getuigen en hun familierelatie met de verdachte doet hieraan niet af. Voor zover het hof heeft beoogd met die overwegingen tot uitdrukking te brengen dat het de afwijzing van het verzoek mede baseert op de omstandigheid dat sprake is van een geground vermoeden, zoals bedoeld in artikel 288 lid 1 onder b Sv, dat het welzijn van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] door het afleggen van een verklaring in gevaar zou worden gebracht, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk in het licht van de motiveringseisen die gelden voor de toepassing van die bepaling (vgl. HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:446).

Ook het oordeel van het hof dat artikel 6 EVRM niet in de weg staat aan het gebruik van de door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] afgelegde verklaringen voor het bewijs, is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft er namelijk onvoldoende blijk van gegeven te hebben

nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Daarvoor is allereerst van belang dat het hof, zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, zijn oordeel omtrent de onder (i) aangeduide beoordelingsfactor ontoereikend heeft gemotiveerd. Met betrekking tot de overwegingen die het hof heeft gewijd aan het gewicht van de verklaringen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] in de bewijsconstructie (de onder (ii) aangeduide beoordelingsfactor), neemt de Hoge Raad allereerst in aanmerking dat steunbewijs voor een verklaring van een getuige die door de verdediging niet kon worden ondervraagd, niet (mede) kan worden gevonden in een verklaring van een andere getuige die door de verdediging evenmin kon worden ondervraagd (vgl. HR 12 januari 2021, ECLI:NL:HR:2021:2). Daarnaast is het oordeel van het hof dat de bewezenverklaringen niet in beslissende mate op de verklaringen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] rusten, wat betreft de bewezen verklaarde feiten 2 en 3, niet zonder meer begrijpelijk, gelet op het gewicht van die verklaringen in het licht van de bewijsvoering als geheel. Tot slot is van belang dat het hof geen overwegingen heeft gewijd aan de onder (iii) aangeduide beoordelingsfactor.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1418

Zaaknummer: 20/03679

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Beslag op panden in Amsterdam met aanzienlijke waarde. Klaagster (vennootschap) is eigenaar en wordt verdacht van witwassen en deelneming aan criminele organisatie. Beroep op onder andere strijd met proportionaliteit.

Beslag op panden in Amsterdam met aanzienlijke waarde. Klaagster (vennootschap) is eigenaar en wordt verdacht van witwassen en deelneming aan criminele organisatie. Beroep op onder andere strijd met proportionaliteit.

Het cassatiemiddel komt op tegen de ongegrondverklaring van het beklag tegen het op de voet van artikel 94 Sv onder de klaagster gelegde beslag op onroerende goederen.

Het oordeel van de rechtbank is niet toereikend gemotiveerd. Voor zover de rechtbank heeft overwogen dat ‘niet reeds op voorhand duidelijk is dat de aankoop van de overige panden in het geheel niets met enige verdenking te maken heeft’, is dat immers onvoldoende om aan te nemen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter deze overige panden verbeurd zal verklaren, terwijl de motivering daarnaast tekortschiet wanneer in aanmerking wordt genomen wat hiervoor onder 2.4.2 is vooropgesteld ten aanzien van de proportionaliteit.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend voor zover het klaagschrift ten aanzien van de onroerende goederen daarbij ongegrond is verklaard, wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1504

Zaaknummer: 20/03093

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: C. Grijsen

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is de valse Iraakse identiteitskaart een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr?

Is de valse Iraakse identiteitskaart een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring vermelde Iraakse identiteitskaart een 'identiteitsbewijs' is in de zin van artikel 231 Sr.

Het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring vermelde identiteitskaart kan worden aangemerkt als een 'identiteitsbewijs' als bedoeld in artikel 231 Sr is, gelet op het hiervoor weergegeven samenstel van bepalingen en de weergegeven wetsgeschiedenis, niet begrijpelijk.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Opmerking verdient dat zich hier niet voordoet de situatie die aan de orde was in het arrest van de Hoge Raad van 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:451. In die zaak ging het om een (valse) identiteitskaart van een lidstaat van de Europese Unie, die – gelet op Richtlijn 2004/38/EG – de functie had de houder ervan het reizen van en naar andere landen, alsmede zijn verblijf daar, te vergemakkelijken en daarom als 'reisdocument' gold. In de onderhavige zaak volgt uit de – in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7 weergegeven – overwegingen van het hof niet dat de Iraakse identiteitskaart eenzelfde functie heeft.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1507

Zaaknummer: 19/05291

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 231 Sr

RECHTSPRAAK

Is de dagvaarding rechtsgeldig betekend?

Is de dagvaarding rechtsgeldig betekend?

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats dat de dagvaarding in hoger beroep niet rechtsgeldig is betekend en in de tweede plaats dat de verdachte ten onrechte geen gebruik heeft kunnen maken van zijn aanwezigheidsrecht. Daartoe wordt aangevoerd dat geen afschrift van de dagvaarding in hoger beroep is verzonden naar het namens de verdachte in de schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep opgegeven adres.

De vermelding van het adres [a-straat 1] in [plaats] in de schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep kan niet anders worden begrepen dan als de opgave van een adres in de zin van artikel 36g lid 1 aanhef en onder c Sv waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden.

Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de dagvaarding voor de terechtzitting in hoger beroep aan dit adres is gezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is gebeurd. In aanmerking genomen dat de verdachte nadat namens hem dit adres was opgegeven, het adres waar hij als ingezetene is ingeschreven in de BRP heeft gewijzigd, kon die verzending op grond van artikel 36g lid 3 aanhef en onder c Sv echter achterwege blijven. Dat geldt ook voor de in artikel 36e lid 2 aanhef en onder b Sv voorgeschreven verzending van het afschrift van de gerechtelijke mededeling aan het opgegeven adres waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden. Het achterwege blijven van die verzending is dus niet een omstandigheid die het hof verplichtte ervan blijk te geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek op de terechtzitting te schorsen om de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn.

Ook in zoverre faalt het cassatiemiddel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1506

Zaaknummer: 20/04448

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 36g Sv en 588 (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht medeplegen diefstal iPhone, nu sprake was van een ‘gelegenheidsdiefstal’.

Slagende bewijsklacht medeplegen diefstal iPhone, nu sprake was van een ‘gelegenheidsdiefstal’.

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 primair ten laste gelegde feit ten aanzien van het handelen samen en in vereniging (hierna: het medeplegen) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Uit de bewijsvoering blijkt dat (i) de aangever [slachtoffer] door de verdachte en diens medeverdachte [betrokkene 2] wederrechtelijk van zijn vrijheid is beroofd, waarbij naast de verdachte twee andere personen aanwezig waren, en dat (ii) de aangever heeft verklaard dat ze tijdens dat voorval zijn iPhone hebben gepakt en dat [betrokkene 2] die iPhone hield.

Anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld, kan hieruit niet zonder meer volgen dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan het onder 2 bewezen verklaarde medeplegen van diefstal. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd. De Hoge Raad neemt hierbij mede in aanmerking dat, gelet op wat het hof heeft overwogen over de omstandigheid dat sprake is geweest van een ‘gelegenheidsdiefstal’, aan de vaststellingen van het hof betreffende de rol die de verdachte heeft gehad bij de onder 1 bewezen verklaarde vrijheidsberoving geen betekenis toekomt voor het bewijs van de onder 2 bewezen verklaarde diefstal.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 ten laste gelegde voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen zoals hiervoor onder 1 is weergegeven en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1415

Zaaknummer: 19/04941

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 310 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bijzondere voorwaarde over de aanwezigheid van de verdachte in een ruimte met minderjarigen. Strijd met artikel 14c Sr?

Bijzondere voorwaarde over de aanwezigheid van de verdachte in een ruimte met minderjarigen. Strijd met artikel 14c Sr?

Het cassatiemiddel klaagt dat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde: 'de verdachte zorgt ervoor dat wanneer hij in een ruimte is met minderjarigen, hierbij altijd toezicht is van een volwassene, die kennis draagt van de veroordeling van de veroordeelde' in strijd met artikel 14c lid 2 onder 14° Sr niet uitsluitend het gedrag van de veroordeelde betreft.

De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde: 'de verdachte zorgt ervoor dat wanneer hij in een ruimte is met minderjarigen, hierbij altijd toezicht is van een volwassene, die kennis draagt van de veroordeling van de veroordeelde' is in strijd met genoemde bepaling omdat het niet onder alle omstandigheden afhankelijk is van het gedrag van de veroordeelde of hij zich in een ruimte met minderjarigen zal bevinden en of hierbij een volwassene aanwezig zal zijn die toezicht houdt en bovendien kennis draagt van de veroordeling van de veroordeelde.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen en de bijzondere voorwaarde vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de daarin gestelde bijzondere voorwaarde: 'de verdachte zorgt ervoor dat wanneer hij in een ruimte is met minderjarigen, hierbij altijd toezicht is van een volwassene, die kennis draagt van de veroordeling van de veroordeelde' en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1502

Zaaknummer: 20/02102

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Overleggen van stukken in hoger beroep. Heeft het hof de overlegging van stukken door de raadsman terecht niet toegestaan?

Overleggen van stukken in hoger beroep. Heeft het hof de overlegging van stukken door de raadsman terecht niet toegestaan?

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof om het overleggen van prints van een chatconversatie en opnames van chatgesprekken niet toe te staan.

Op grond van artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv zijn de advocaat-generaal bij het ressortsparket en de verdachte bevoegd voor of bij de behandeling van een zaak in hoger beroep nieuwe bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen. De uitoefening van die bevoegdheid kan in voorkomende gevallen door de rechter worden getoetst aan de eisen die voortvloeien uit de beginselen van een behoorlijke procesorde. Een algemene regel daarover valt niet te geven. Van geval tot geval zal dus moeten worden beoordeeld of aan die eisen is voldaan, waarbij onder meer betekenis toekomt aan de (belastende dan wel ontlastende) aard van de over te leggen bescheiden of stukken en, indien het gaat om belastende bescheiden of stukken, aan de (al dan niet complexe) aard van de te berechten zaak en het stadium waarin de procedure zich bevindt. Als de rechter van oordeel is dat de beginselen van een goede procesorde zich ertegen verzetten dat nieuwe bescheiden of stukken van overtuiging worden overgelegd en dat die overlegging daarom niet kan worden toegestaan, zal de rechter deze beslissing moeten motiveren (vgl., in enigszins andere bewoordingen, HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7709).

De raadsman heeft ter terechtzitting aangegeven prints van een chatconversatie tussen de verdachte en [aangeefster] en opnames van chatgesprekken tussen [betrokkene 1] en [aangeefster] aan het dossier te willen toevoegen, waarbij hij heeft aangevoerd dat hij eerst recent over de betreffende stukken is komen te beschikken en dat deze stukken van belang zijn voor de beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaringen van [aangeefster]. Het hof heeft beslist dat het overleggen van de prints van de chatconversatie en de opnames van de chatgesprekken niet wordt toegestaan. Daarbij heeft het hof slechts in aanmerking

genomen het tijdstip waarop het verzoek is gedaan en de omstandigheid dat de raadsman bij pleidooi zich over de stukken heeft kunnen uitlaten. Het hof heeft daarmee, gelet op wat hiervoor is vooropgesteld, zijn beslissing ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1503

Zaaknummer: 20/02523

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 414 Sv